

Sygn. akt V CSK 469/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa K. K. i M. T.-K.
przeciwko P. [...] w L.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Odwołanie się do przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Brak podstaw do przyjęcia, że przedstawione zagadnienie prawne, czy moc wiążąca prawomocnego wyroku ogranicza się do sentencji, czy obejmuje również uzasadnienie wyroku, nosi cechę nowości i istotności a powołana w tym zakresie potrzeba wykładni art. 365 k.c. wskazuje na kwalifikowane wątpliwości interpretacyjne, zwłaszcza że na tle stanu faktycznego sprawy rozważania muszą być ograniczone do mocy wiążącej wyroku oddalającego powództwo. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, wynikające z tego przepisu związanie orzeczeniem w innej sprawie wyraża nakaz przyjmowania przez podmioty w nim określone, że stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika

z sentencji orzeczenia. Moc wiążąca odnosi się do treści sentencji, a nie uzasadnienia z tym, że w wypadku konieczności ustalenia jej zakresu – np. w wypadku wyroku oddalającego powództwo, motywy zawarte w uzasadnieniu mogą mieć znaczenie, w niezbędnym zakresie, dla ustalenia granic prawomocności materialnej (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., III SK 5/11, OSNP z 2012 r., nr 19 – 20, poz. 253, z dnia 29 września 2011 r., IV CSK 652/10, nie publ.). Skarga kasacyjna nie jest w tym zakresie oczywiście uzasadniona, jak również w zakresie wskazanego naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, a więc prowadzenie rozprawy pod jego usprawiedliwioną nieobecność nie naruszało art. 214 k.p.c., zaś niemożność osobistego przedstawienia stanowiska merytorycznego nie pozbawiała go możliwości obrony praw, skoro mógł to uczynić pełnomocnik. Twierdzenia o naruszeniu przytoczonych przepisów prawa wekslowego i kodeksu cywilnego pomijają ustalenia Sądów obu instancji, że umowa przelewu dotyczyła wierzytelności wymienionej w nakazie zapłaty, którego podstawą było zobowiązanie wekslowe pozwanych. W konsekwencji, mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi pozwanego na tle motywów zaskarżonego wyroku stwierdzić należy brak podstaw do przyjęcia, że nastąpiła kwalifikowana postać naruszenia przepisów procesowego mająca charakter oczywisty, widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek pozwanej o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.